

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2021. április 29.*

„Előzetes döntéshozatal – Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – Európai elfogatóparancs – A végrehajtás mérlegelhető megtagadásának okai – A 4. cikk 5. pontja – Olyan keresett személy, akit harmadik országban ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítéltek – Már végrehajtott vagy az ítélkező állam joga szerint már végre nem hajtható büntetés – Végrehajtás – A végrehajtó igazságügyi hatóság mérlegelési mozgástere – Az »ugyanazon cselekmény« fogalma – A büntetés valamely nem igazságügyi hatóság által közkegyelmi intézkedés keretében történő elengedése”

A C-665/20. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2020. december 7-én érkezett, 2020. december 7-i határozatával terjesztett elő az

X

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: E. Regan tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, az ötödik tanács bírójaként eljárva, M. Ilesič (előadó), C. Lycourgos és I. Jarukaitis bírák,

főtanácsnok: G. Hogan,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2021. március 3-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- X képviseletében D. W. H. M. Wolters és S. W. Kuijpers advocaten,
- az Openbaar Ministerie képviseletében N. Bakkenes és K. van der Schaft,
- a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviseletében J. Möller, M. Hellmann és F. Halabi, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében M. Wasmeier és F. Wilman, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: holland.

a főtanácsnok indítványának a 2021. április 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 4. cikke 5. pontjának értelmezésére vonatkozik.
- 2 Ezt a kérelmet az Amtsgericht Berlin-Tiergarten (berlin-tiergarteni helyi bíróság, Németország) által az X ellen indított büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs Hollandiában történő végrehajtásával összefüggésben terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

Az SMVE

- 3 A Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenben (Luxemburg) aláírt és 1995. március 26-án hatályba lépett egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o.; a továbbiakban: SMVE) III. címének „A kétszeres büntetés tilalma (*ne bis in idem*) elvének alkalmazása” című 3. fejezetében található 54. cikke szerint:

„Az ellen a személy ellen, akinek a cselekményét a [s]zerződő [f]elek egyikében jogerősen elbírálták, ugyanazon cselekmény alapján nem lehet egy másik [s]zerződő [f]él területén büntetőeljárást indítani, amennyiben elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélet meghozatalának helye szerinti [s]zerződő [f]él jogszabályainak értelmében azt többé nem lehet végrehajtani.”

A kerethatározat

- 4 A kerethatározat (5), (6), (10) és (12) preambulumbekzdése a következőket mondja ki:
„(5) Az [Európai] Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. [...]
(6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.

[...]

(10) Az európai elfogatóparancs szabályozása a tagállamok közötti nagy fokú bizalomra épül. Végrehajtása csak abban az esetben függeszthető fel, ha a tagállamok egyike súlyosan és tartósan megsérti az [EUSZ] 6. cikkének (1) bekezdésében rögzített alapelveket, és ezt a Tanács a Szerződés 7. cikkének (1) bekezdése szerint, a 7. cikkének (2) bekezdésében rögzített következményekkel megállapítja.

[...]

(12) E kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és összhangban van az [EUSZ] 6. cikkben elismert és az Európai Unió alapjogi kartájában, különösen annak VI. fejezetében kifejezésre juttatott alapelvekkel. [...]"

5 Ezen kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke értelmében:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ] 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

6 A kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező megtagadásának okai” című 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A végrehajtó tagállam igazságügyi hatósága (a továbbiakban: »végrehajtó igazságügyi hatóság«) az alábbi esetekben tagadja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

1. ha az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény a végrehajtó tagállamban közkegyelem alá esik, és ennek az államnak saját büntetőjoga szerint joghatósága van a bűncselekmény üldözésére;
2. ha a végrehajtó igazságügyi hatóság rendelkezésére álló információkból az derül ki, hogy a keresett személyt valamely tagállam ugyanazon cselekményért már jogerősen elítélte, feltéve hogy elítélése esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező tagállam joga szerint az már nem hajtható végre;
3. ha az a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó állam joga szerint életkora miatt büntetőjogi felelősségre nem vonható az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért.”

7 A kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai” című 4. cikke értelmében:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

[...]

5. ha a végrehajtó igazságügyi hatóság rendelkezésére álló információkból az derül ki, hogy a keresett személyt egy harmadik állam ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélte, feltéve hogy elítélése esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre;

[...]"

A holland jog

- 8 A kerethatározatot a holland jogba a 2017. február 22-i törvénnyel (Stb. 2017., 82. szám) módosított, 2004. április 29-i *Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie* (az Európai Unió Tanácsának az európai elfogatóparancsról és az Európai Unió tagállamai közötti átadási eljárásokról szóló kerethatározatának átültetéséről szóló törvény, a továbbiakban: OLW; Stb. 2004., 195. sz.) ültette át.
- 9 Az OLW 9. cikke (1) bekezdésének d. és e. pontja, amely a kerethatározat 3. cikkének 2. pontját és 4. cikkének 5. pontját ülteti át, kimondja:

„A keresett személy nem adható át olyan cselekmény esetében, amely miatt:

[...]

- d. holland bíróság a személyt jogerősen felmentette, vagy a személy ellen folyamatban lévő eljárást jogerősen megszüntette, vagy az Európai Unió valamely másik tagállamának vagy harmadik államnak a bírósága megfelelő jogerős határozatot hozott;
- e. e személyt jogerősen elítélték, amennyiben:
1. a kiszabott büntetést vagy intézkedést már végrehajtották;
  2. a kiszabott büntetés vagy intézkedés már nem hajtható végre vagy későbbi végrehajtása nem lehetséges;
  3. az elítélés tárgyát a bűnösség büntetés vagy intézkedés kiszabása nélküli megállapítása képezi;
  4. a kiszabott büntetést vagy intézkedést Hollandiában hajtják végre;

[...]"

- 10 Az OLW 28. cikkének (2) bekezdése szerint:

„Ha a rechtbank [(bíróság)] megállapítja [...], hogy az átadás nem engedélyezhető [...], határozatában el kell utasítania az átadást.”

A német jog

- 11 A *Strafgesetzbuch* (büntető törvénykönyv) „Beszámítás” című 51. §-ának (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha az elítélt személlyel szemben ugyanazon cselekmény miatt külföldön büntetést szabtak ki, ez a büntetés, amennyiben azt végrehajtották, az újonnan kiszabott büntetésbe beszámítandó.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 12 2019. szeptember 19-én az Amtsgericht Berlin-Tiergarten (berlin-tiergarteni helyi bíróság) európai elfogatóparancsot bocsátott ki X ellen az X által Berlinben (Németország), 2012. október 30-án elkövetett cselekmények miatti büntetőeljárás lefolytatása érdekében történő átadása céljából.
- 13 E napon X állítólagosan megkötözte akkori élettársát, Y-t, valamint annak tízéves lányát, Z-t, késsel fenyegetve őket. Ezt követően Y-t megerőszakolta, majd megcsónkította. Mielőtt elhagyta volna Y lakását, X feltételezhetően elbarikádozta azokat a helyiségeket, amelyekben a megkötözött Y-t és Z-t hagyta, azzal a céllal, hogy halálukat okozza.
- 14 Az átadást a következő bűncselekmények alapján kérik:
- az élettársával szemben elkövetett szándékos emberölés kísérlete;
  - az élettársa kiskorú lányával szemben elkövetett emberölés minősített esetének kísérlete;
  - az élettársával szemben elkövetett szexuális erőszak;
  - az élettársával szemben elkövetett súlyos testi sértés;
  - az élettársa személyi szabadságának megsértése, és
  - élettársa kiskorú lánya személyi szabadságának megsértése.
- 15 Ezen európai elfogatóparancs alapján X-et Hollandiában elfogták, és 2020. március 18-án a kérdést előterjesztő bíróság elé állították.
- 16 X közölte e bírósággal, hogy nem egyezik bele a német igazságügyi hatóságoknak történő átadásába, és az erre vonatkozó határozat meghozataláig őrizetbe vették.
- 17 Az átadásba bele nem egyezés alátámasztására X a *ne bis in idem* elvére hivatkozott, különösen azzal érvelve, hogy egy harmadik országban, nevezetesen Iránban ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélték.
- 18 A kérdést előterjesztő bíróság megállapításai szerint X ellen a fent említett cselekmények miatt, Y személyi szabadsága megsértésének kivételével, büntetőeljárást folytattak Iránban, amely bűncselekmény tényállási elemeit ugyanakkor a szándékos emberölés kísérletének minősítése során figyelembe vették.
- 19 X-szel szemben jogerős büntetőítéletet hoztak Iránban az Y-nal szemben elkövetett súlyos testi sértés, valamint az Y-nal és Z-vel szemben elkövetett emberölés kísérlete miatt. Ezzel szemben X-et jogerősen felmentették az Y-nal szemben elkövetett szexuális erőszak, valamint Z személyi szabadsága megsértésének vádjá alól.
- 20 Az iráni jog alapján X-nek a vele szemben kiszabott legsúlyosabb, azaz hét év hat hónap szabadságvesztés-büntetését kellett letöltenie. X e büntetés nagy részét letöltötte, és az iráni forradalom 40. évfordulója alkalmából a Forradalom Vezetője által meghirdetett általános amnesztiának köszönhetően büntetésének fennmaradó részét elengedték.
- 21 Az Y-nak okozott súlyos testi sértés címén X-et ezenfelül *diya* (pénzösszeg) megfizetésére kötelezték. Fizetéseképtelensége miatt X számára engedélyezték a részletekben történő fizetést, oly módon, hogy a 200 000 000 iráni rial (IRR) (hozzávetőleg 4245 euró) összegű első részlet megfizetését követően a *diya* 2%-ának megfelelő havi törlesztőrészleteket állapítottak meg. Az első részlet, valamint az első havi

törlesztőrészlet megfizetését követően X-et 2019. május 5-én szabadlábra helyezték Iránban. 2020. szeptember 7-én az iráni hatóságok elfogatóparancsot bocsátottak ki vele szemben a későbbi fizetési határidők be nem tartása miatt.

- 22 A kérdést előterjesztő bíróság előtt X arra hivatkozik, hogy Iránban ugyanazon cselekmények miatt folytattak le büntetőeljárást vele szemben, és ítélték el jogerősen, mint amelyek miatt a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancs alapján az átadását kérik. A cselekmények egy része tekintetében jogerősen felmentették, míg a másik rész tekintetében szabadságvesztésre ítélték, amelyet X szinte teljes egészében le is töltött, és amelynek fennmaradó részét a jelen ítélet 20. pontjában említett kegyelmi intézkedés következtében elengedték. X ezenkívül arra hivatkozik, hogy a *diya* nem büntetésnek vagy intézkedésnek, hanem az áldozat részére teljesítendő kártérítés megfizetésére vonatkozó kötelezettségnek minősül.
- 23 X ebből arra következtet, hogy az OLW 9. cikke (1) bekezdésének d. pontja, valamint e. pontjának 1. alpontja értelmében a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancs alapján a német hatóságoknak történő átadását meg kell tagadni. Különösen arra hivatkozik, hogy az OLW 9. cikkének (1) bekezdése nem tesz különbséget a valamely tagállamban hozott jogerős ítélet és a valamely harmadik országban hozott jogerős ítélet között. E lépésével a holland jogalkotó élt a kerethatározatban a tagállamok számára biztosított azon lehetőséggel, amely szerint az átadás megtagadható a valamely harmadik országban hozott jogerős ítélet és teljes mértékben letöltött büntetés esetén, ennél fogva pedig a holland bíróságok kötelesek annak megfelelni.
- 24 Az Openbaar Ministerie (ügyészség, Hollandia) elsődlegesen azt állítja, hogy az X által hivatkozott, egy korábbi iráni büntetőítéletre alapított kifogásnak nem lehet helyt adni. Harmadik országban hozott büntetőítélet esetében ugyanis a kérdést előterjesztő bíróság mint a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 5. pontja szerinti végrehajtó igazságügyi hatóság feladata annak eldöntése, hogy mellőzi-e az OLW 9. cikke (1) bekezdése e. pontjának alkalmazását annak értékelése során, hogy az Iránban hozott büntetőítélet kölcsönös elismerés tárgyát képezheti-e a szerződéseken vagy a szokásokon alapuló kölcsönös bizalom alapján. Tekintettel a diplomáciai kapcsolatok megszakadására és az Iráni Iszlám Köztársasággal való igazságügyi együttműködés hiányára, valamint az uniós tagállamok és az Iráni Iszlám Köztársaság jogrendszere közötti jelentős különbségekre, az iráni jogrendszer iránt nem áll fenn ilyen bizalom. Az ügyészség ebből arra következtet, hogy az X-szel szemben Iránban hozott büntetőítélet nem képezheti a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának érvényes indokát.
- 25 Másodlagosan az ügyészség azzal érvel, hogy az OLW 9. cikke (1) bekezdésének e. pontjával nem ellentétes ezen elfogatóparancs végrehajtása, mivel az Iránban kiszabott büntetést még nem teljes egészében hajtották végre, és az később még végrehajtható. Az ügyészség e tekintetben az iráni hatóságok által X-szel szemben amiatt kibocsátott elfogatóparancsra hivatkozik, hogy X nem tartotta be a *diya* megfizetésére megállapított határidőket. Szintén másodlagosan az ügyészség azzal érvel, hogy mivel az iráni bíróságok nem határoztak az Y személyi szabadságának megsértésével kapcsolatos vádpontonról, X átadását ezen az alapon engedélyezni kell.
- 26 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság mindenekelőtt kétségeit fejezi ki azzal kapcsolatban, hogy a kerethatározat 4. cikkének 5. pontját helyesen ültették-e át a holland jogba. Konkrétan kiemeli, hogy e rendelkezés az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának okait sorolja fel, míg az OLW 9. cikkének (1) bekezdése azt írja elő, hogy ilyen okok fennállása esetén a végrehajtást meg kell tagadni, mivel a végrehajtó igazságügyi hatóság e tekintetben semmilyen mérlegelési mozgástérrel nem rendelkezik.
- 27 Továbbá a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy annak meghatározása érdekében, hogy köteles-e megtagadni az OLW 9. cikke (1) bekezdésének e. pontja alapján X-nek az Y személyi szabadságának megsértése miatti átadását, e bíróságnak meg kell vizsgálnia, hogy ez a Németországban X terhére rótt

cselekmény, és az Y sérelmére elkövetett szándékos emberölés kísérlete, amely cselekmény miatt X-et Iránban elítélték, az OLW 9. cikkének (1) bekezdése és a kerethatározat 4. cikkének 5. pontja értelmében vett „ugyanazon cselekményre” vonatkozik-e.

- 28 Végül azokat a cselekményeket illetően, amelyek miatt X-et Iránban jogerősen elítélték, a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy az a kérdés, hogy teljes egészében vagy részben meg kell-e tagadnia a szóban forgó európai elfogatóparancs végrehajtását, a kerethatározat 4. cikkének 5. pontjában előírt arra vonatkozó feltétel terjedelmétől függ, hogy amennyiben a keresett személyt egy harmadik állam ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélte, a kiszabott büntetést „már végrehajtották vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre”.
- 29 A kérdést előterjesztő bíróság különösen arra keresi a választ, hogy az olyan kegyelmi intézkedést, mint amelynek X a kedvezményezettje volt, figyelembe kell-e venni az említett 4. cikk 5. pontjának alkalmazása keretében.
- 30 Mivel a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) úgy ítélte meg, hogy az X ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajthatóságának kérdése a kerethatározat 4. cikke 5. pontjának értelmezésétől függ, úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) Úgy kell-e értelmezni a [...] kerethatározat 4. cikkének 5. pontját, hogy amennyiben a tagállam úgy határoz, hogy átülteti e rendelkezést a belső jogába, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak bizonyos mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie azon kérdést illetően, hogy meg kell-e tagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását, vagy sem?
- 2) Ugyanúgy kell-e értelmezni az »ugyanazon cselekmény« fogalmát a [...] kerethatározat 4. cikkének 5. pontjában, mint e kerethatározat 3. cikkének 2. pontjában, és ha nem, hogyan kell értelmezni e fogalmat az előbbi rendelkezésben?
- 3) Úgy kell-e értelmezni azt a [...] kerethatározat 4. cikkének 5. pontja szerinti feltételt, hogy »a büntetést már végrehajtották, [...] vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre«, hogy az magában foglalja az olyan helyzetet, amelyben a keresett személyt ugyanazon cselekmény miatt jogerősen szabadságvesztés-büntetésre ítélték, amelyet a keresett személy részben letöltött az ítélkező államban, és amelynek hátralevő részét ezen állam egyik, nem igazságügyi hatóságnak minősülő hatósága elengedte olyan közkegyelmi intézkedés keretében, amely olyan elítéltekre is vonatkozik, akik a keresett személyhez hasonlóan súlyos bűncselekményeket követtek el, és amely nem észszerű büntetőpolitikai megfontolásokon alapul?”

Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás alkalmazására irányuló kérelem

- 31 A kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság eljárási szabályzata 107. cikkének (1) bekezdése alapján kérte a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi eljárásban történő elbírálását.
- 32 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy az előzetes döntéshozatalra utalás a kerethatározat értelmezésére irányul, amely az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó V. címében említett területekhez tartozik. Így tehát az eljárási szabályzat 107. cikkében meghatározott sürgősségi eljárás hatálya alá tartozik, következésképpen pedig sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgyát képezheti.

- 33 Másodsorban, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy az alapügyben érintett személy jelenleg meg van fosztva szabadságától, és hogy további fogva tartása az alapjogvita kimenetelétől függ (2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az X-szel szemben hozott fogvatartási intézkedést a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával összefüggésben rendelték el, és hogy ezen intézkedés fenntartása a Bíróságnak az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre adott válaszából függ.
- 35 E körülmények között az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően a Bíróság ötödik tanácsa 2020. december 18-án úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi eljárásban bírálják el.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 36 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a kerethatározat 4. cikkének 5. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállam úgy dönt, hogy átülteti e rendelkezést a belső jogába, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie annak eldöntését illetően, hogy az e rendelkezésben említett okból az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell-e tagadni, vagy sem.
- 37 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a kerethatározat célja az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2020. március 11-i SF [Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája] ítélet, C-314/18, EU:C:2020:191, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 38 A kerethatározat által szabályozott területen a kölcsönös elismerés elve, amely a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés „sarokköveként” szolgál, amint az a kerethatározat (6) preambulumbekzdéséből kitűnik, a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében fejeződik ki, amely kimondja azon szabályt, amelynek értelmében a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és az említett kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre (2020. március 11-i SF [Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája] ítélet, C-314/18, EU:C:2020:191, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 39 Ebből következik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságok főszabály szerint csak a végrehajtás megtagadásának a kerethatározatban taxatív felsorolt eseteiben tagadhatják meg az ilyen elfogatóparancs végrehajtását. Következésképpen, míg az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 40 A kerethatározat így kifejezetten meghatározza egyrészt a 3. cikkben az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező megtagadásának okait, illetve a 4. és 4a. cikkben a mérlegelhető megtagadásának okait (lásd ebben az értelemben: 2020. március 11-i SF [Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája] ítélet, C-314/18, EU:C:2020:191, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 41 A végrehajtás mérlegelhető megtagadásának a kerethatározat 4. cikkében felsorolt okait illetően a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a kerethatározat átültetése keretében a tagállamok mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek. Így szabadon dönthetnek arról, hogy ezeket az okokat a belső jogukba átültetik-e, vagy sem. Úgy is dönthetnek, hogy szűkítik azon helyzetek körét, amelyekben a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ezáltal megkönnyítve a keresett személyek átadását a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott kölcsönös elismerés elvének megfelelően (lásd ebben az értelemben: 2009. október 6-i Wolzenburg ítélet, C-123/08, EU:C:2009:616, 58., 59. és 61. pont).
- 42 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a kerethatározat 4. cikkének szövege szerint a végrehajtó igazságügyi hatóság az e cikk 1–7. pontjában felsorolt okok miatt „tagadhatja meg” az európai elfogatóparancs végrehajtását, amely okok között szerepel többek között az, hogy az e hatóság rendelkezésére álló információkból az derül ki, hogy a keresett személyt egy harmadik állam ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélte, feltéve hogy elítélése esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre.
- 43 Így a kerethatározat 4. cikkének szövegéből, különösen pedig a „tagadhatja” szóból – amelynek alanya a végrehajtó igazságügyi hatóság – az következik, hogy ez utóbbinak magának is mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie azon kérdést illetően, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását az e 4. cikkben szereplő okok miatt meg kell-e tagadnia, vagy sem (lásd ebben az értelemben: 2018. december 13-i Sut ítélet, C-514/17, EU:C:2018:1016, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 44 Ebből következik, hogy amennyiben a tagállamok úgy döntenek, hogy a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának a kerethatározat 4. cikkében szereplő egy vagy több okát átültetik, nem írhatják elő, hogy az igazságügyi hatóságok kötelesek megtagadni a formálisan az említett okok hatálya alá tartozó valamennyi európai elfogatóparancs végrehajtását, anélkül hogy lehetőségük lenne arra, hogy az adott ügy sajátos körülményeit figyelembe vegyék.
- 45 A kerethatározat 4. cikkének ezen értelmezését az a szövegkörnyezet is megerősíti, amelybe az illeszkedik.
- 46 Először is, amint ugyanis azt a Bíróság több alkalommal hangsúlyozta, az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, míg a végrehajtás megtagadása olyan kivétel, amelyet szigorúan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2020. március 11-i SF [Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája] ítélet, C-314/18, EU:C:2020:191, 39. pont).
- 47 Márpedig, amint arra a főtanácsnok az indítványának 44. pontjában rámutatott, az olyan nemzeti rendelkezés, amely megfosztja a végrehajtó igazságügyi hatóságot attól a lehetőségtől, hogy figyelembe vegye az adott ügy sajátos körülményeit, amelyek alapján megállapíthatná, hogy az átadás megtagadásának feltételei alapvetően nem teljesülnek, azzal a hatással jár, hogy a kerethatározat 4. cikkében előírt egyszerű lehetőséget valódi kötelezettséggé alakítja, főszabállyá téve ezáltal azt a kivételt, amelyet az átadás megtagadása jelenti.
- 48 Másodszor, a kerethatározat 4. cikkének szövegét a kerethatározat 3. cikkének szövegével kell összevetni, amely a címének megfelelően a „végrehajtás kötelező megtagadásának” okait sorolja fel, amely okok alapján a végrehajtó igazságügyi hatóság „megtagadja” az európai elfogatóparancs végrehajtását. A végrehajtó igazságügyi hatóság tehát a kerethatározat 3. cikke alapján nem rendelkezik mérlegelési mozgástérrel.

- 49 Ezenkívül magának a kerethatározat 4. cikke 5. pontjának szövege közel azonos a 3. cikk 2. pontjának szövegével, kivéve annyiban, hogy az előbbi olyan személy esetére vonatkozik, akit ugyanazon cselekmény miatt „harmadik állam” jogerősen elítélt, míg a második olyan személy esetére vonatkozik, akit „valamely tagállam” ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélt.
- 50 Márpedig a végrehajtás megtagadásának a kerethatározat 3. cikkének 2. pontjában előírt okának alkalmazása során a végrehajtó igazságügyi hatóság mérlegelési mozgásterének hiánya az Európai Unió Alapjogi Chartájának 50. cikkében rögzített *ne bis in idem* elvének tiszteletben tartására vonatkozó követelményből ered.
- 51 Ez az Alapjogi Charta 50. cikkében rögzített elv azt jelenti, hogy senki sem vonható büntetőeljárás alá és nem büntethető olyan bűncselekményért, amely miatt „az Unióban” a törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték.
- 52 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az uniós jog azon az alapvető előfeltevésen alapul, amely szerint minden tagállam osztozik az összes többi tagállammal az Unió alapjául szolgáló számos közös értékben, és elismeri, hogy azok osztyák ezen értékeket vele, amint azt az EUSZ 2. cikk kimondja (2020. szeptember 24-i Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof [A specialitás elve] ítélet, C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, 30. pont). Ez az előfeltevés maga után vonja és igazolja a tagállamok közötti, különösen a tagállamok büntető igazságszolgáltatási rendszereibe vetett kölcsönös bizalom fennállását.
- 53 A kölcsönös bizalom elve, különösen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében – kivételes körülményektől eltekintve – mindegyik államtól megköveteli, hogy úgy tekintsék, hogy az összes többi tagállam tiszteletben tartja az uniós jogot, különösen pedig az uniós jog által elismert alapvető jogokat (2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 54 Ilyen kölcsönös bizalom áll fenn az SMVE-ben részes államok között is, amelynek 54. cikkével ellentétes az, ha az ellen a személy ellen, akinek a cselekményét valamely szerződő államban jogerősen elbírálták, egy másik szerződő államban büntetőeljárást indítanak (2016. június 29-i Kossowski ítélet, C-486/14, EU:C:2016:483, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 55 Ezzel szemben főszabály szerint nem vélelmezhető az ezen egyezményben nem részes vagy olyan harmadik országok büntető igazságszolgáltatási rendszerébe vetett bizalom, amelyek az Unióval nem tartanak fenn egyéb kiváltságos kapcsolatot, ami azt jelenti, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a kerethatározat 4. cikke 5. pontjának megfelelően mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie annak vizsgálatát illetően, hogy – az adott ügy valamennyi sajátos körülményét, többek között azt figyelembe véve, hogy a keresett személyt milyen körülmények között ítélték el, illetve alkalmasint azt, hogy a vele szemben kiszabott büntetést végrehajtották-e – meg kell-e tagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását.
- 56 Ez az értelmezés ugyanakkor összhangban áll a kerethatározat 4. cikke 5. pontjának céljával, amely – az e rendelkezés szövegéből következően és az EUMSZ 67. cikk (1) bekezdésének megfelelően – arra irányul, hogy lehetővé tegye, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság garantálhassa a keresett személy jogbiztonságát annak figyelembevételével, hogy e személyt egy harmadik állam ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélte, feltéve hogy elítélése esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre (lásd analógia útján az SMVE 54. cikkét illetően: 2016. június 29-i Kossowski ítélet, C-486/14, EU:C:2016:483, 44. pont).

- 57 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy mivel az arra vonatkozó feltétel, hogy a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre, amennyiben nem teljesül, azzal a hatással jár, hogy a keresett személyt büntetőeljárás lefolytatása vagy a vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából át kell adni, hozzájárul az európai elfogatóparancs mechanizmusa által követett azon célkitűzés megvalósításához, amely arra irányul, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségben bűncselekmény ne maradjon büntetlenül (lásd ebben az értelemben: 2020. március 11-i SF [Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája] ítélet, C-314/18, EU:C:2020:191, 47. pont; lásd analógia útján: 2014. május 27-i Spasic ítélet, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, 77. pont).
- 58 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a kerethatározatot oly módon kell értelmezni, hogy az biztosítsa az érintett személyek alapvető jogainak tiszteletben tartására vonatkozó követelményeknek való megfelelést, ugyanakkor ne sértse a tagállamok közötti igazságügyi együttműködés rendszerének hatékonyságát, amelynek az európai elfogatóparancs – az uniós jogalkotó által szabályozott formájában – az egyik alapvető elemét képezi (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 63. pont).
- 59 Márpedig, mivel – amint az a jelen ítélet 55. pontjából következik – az európai elfogatóparancs mechanizmusának alapját képező kölcsönös bizalom és kölcsönös elismerés elve nem ültethető át automatikusan a harmadik országok bíróságai által hozott ítéletekre, az EUSZ 3. cikk (2) bekezdésében kimondott, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségen belüli bűnmegelőzésre és bűnüldözésre irányuló cél megvalósítása veszélybe kerülne, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság a kerethatározat 4. cikkének 5. pontjában felsorolt valamely ok alapján, az adott ügy sajátos körülményeitől függetlenül köteles lenne megtagadni a keresett személy átadását.
- 60 Ebből következik, hogy a végrehajtás megtagadásának a kerethatározat 4. cikkének 5. pontjában előírt okának konkrét alkalmazását a végrehajtó igazságügyi hatóság mérlegelésére kell bízni, amelynek e célból olyan mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie, amely lehetővé teszi számára, hogy esetről esetre vizsgálatot folytasson le, figyelembe véve az összes releváns körülményt, különösen pedig azt, hogy a keresett személyt milyen körülmények között ítélték el a harmadik országban, annak meghatározása érdekében, hogy e személy átadásának megtagadása sértené-e a tagállamok összességének a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségen belüli bűnmegelőzéshez fűződő jogos érdekét.
- 61 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság – a *contra legem* értelmezés elkerülése érdekében – kizárni látszik azt, hogy az OLW oly módon legyen alkalmazható, hogy az a végrehajtó igazságügyi hatóság számára ilyen mérlegelési mozgásteret enged.
- 62 E tekintetben emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy mivel a kerethatározat nem bír közvetlen hatállyal, egy tagállam bírósága nem köteles kizárólag az uniós jog alapján mellőzni a nemzeti jogának a kerethatározattal ellentétes rendelkezésének alkalmazását (lásd ebben az értelemben: 2019. június 24-i Popławski ítélet, C-573/17, EU:C:2019:530, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 63 Másrészt, bár a kerethatározat kötelező jellege arra kötelezi a nemzeti hatóságokat, hogy a nemzeti jogukat a lehető legteljesebb mértékben e kerethatározat szövegének és céljának fényében értelmezzék annak érdekében, hogy megvalósuljon az utóbbival elérni kívánt cél, az összhangban álló értelmezés elve nem szolgálhat a nemzeti jog *contra legem* értelmezésének alapjául (lásd ebben az értelemben: 2019. június 24-i Popławski ítélet, C-573/17, EU:C:2019:530, 72., 73. és 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 64 Mindemellett az uniós joggal összhangban álló értelmezés elve megköveteli, hogy a belső jog egészét figyelembe vegyék és a belső jogban elismert értelmezési módszereket alkalmazzák annak érdekében, hogy biztosítsák a kerethatározat teljes érvényesülését, és annak céljával összhangban álló eredményre jussanak (2019. június 24-i Popławski ítélet, C-579/17, EU:C:2017:530, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 65 A jelen ügyben a holland kormány a Bíróság előtti tárgyaláson jelezte, hogy az OLW 9. cikkének a kerethatározattal való összhangba hozatala érdekében történő módosítására irányuló törvényjavaslat elfogadása folyamatban van.
- 66 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság feladata többek között annak értékelése, hogy e lehetséges jogszabály-módosításra tekintettel a holland jogot lehet-e úgy alkalmazni, hogy az a kerethatározat céljával összhangban álló eredményre vezessen.
- 67 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a kerethatározat 4. cikkének 5. pontját úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállam úgy dönt, hogy átülteti e rendelkezést a belső jogába, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie annak eldöntését illetően, hogy az említett rendelkezésben meghatározott okból az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell-e tagadni, vagy sem.

A második kérdéstről

- 68 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a kerethatározat 3. cikkének 2. pontját és 4. cikkének 5. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az „ugyanazon cselekmény” e két rendelkezésben szereplő fogalma egységesen értelmezendő.
- 69 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből és az egyenlőség elvéből egyaránt az következik, hogy a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést az egész Unióban általában önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve nemcsak azok kifejezéseit, hanem e rendelkezések összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját is (2020. június 25-i Ministerio Fiscal [Hatóság, amelyhez feltehetően nemzetközi védelem iránti kérelemmel fordulnak] ítélet, C-36/20, EU:C:2020:495, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 70 Konkrétabban az „ugyanazon cselekmény[nek]” a kerethatározat 3. cikkének 2. pontjában szereplő fogalmával kapcsolatban a Bíróság megállapította, hogy mivel e rendelkezés nem utal a tagállamok jogára e fogalmat illetően, az Unió egész területén önállóan és egységesen kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2010. november 10-i Mantello ítélet, C-261/09, EU:C:2010:683, 38. pont).
- 71 A Bíróság ezenkívül megállapította, hogy az „ugyanazon cselekmény” fogalma az SMVE 54. cikkében is szerepel, és tekintettel e cikknek és a kerethatározat 3. cikke 2. pontjának közös céljára, amely annak elkerülésére irányul, hogy adott személy ellen ugyanazon cselekmény miatt újból büntetőeljárás induljon, vagy újabb büntetőítélet szülessen, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy e két fogalmat azonos módon kell értelmezni, mégpedig úgy, hogy az kizárólag a történeti tényállásra vonatkozik, és magában foglalja az egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő konkrét körülmények együttesét, függetlenül e tényállás jogi minősítésétől és a védett jogi tárgytól (2010. november 10-i Mantello ítélet, C-261/09, EU:C:2010:683, 39. és 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 72 A kerethatározat 3. cikkének 2. pontjához hasonlóan a kerethatározat 4. cikkének 5. pontja sem tartalmaz semmiféle kifejezett utalást a tagállamok jogára, így a jelen ítélet 69. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az „ugyanazon cselekmény” e rendelkezésben szereplő fogalmának

jelentését és terjedelmét az egész Unióban önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve nemcsak e rendelkezés szövegét, hanem annak szöveggörnyezetét és a szóban forgó szabályozás célját is.

- 73 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy e fogalom megszővegezése teljes mértékben megegyezik a kerethatározat 3. cikkének 2. pontjában szereplő megfogalmazással.
- 74 Továbbá, ami azt a szöveggörnyezetet illeti, amelybe e két fogalom illeszkedik, meg kell jegyezni, hogy a kerethatározat 4. cikke 5. pontjának szövege pontról pontra összehasonlítható a kerethatározat 3. cikke 2. pontjának szövegével, csupán annyiban nem, hogy ez utóbbi rendelkezés, amely az európai elfogatóparancs „végrehajtása kötelező megtagadásának [egyik] okát” határozza meg, valamely „tagállam” ítéletére hivatkozik, míg a kerethatározat 4. cikkének 5. pontja, amely „a végrehajtás [mérlegelhető] megtagadásának [egyik] okát” határozza meg, „egy harmadik állam” ítéletére utal.
- 75 E körülmények között a koherencia és a jogbiztonság megköveteli, hogy az e két rendelkezésben, illetve az SMVE 54. cikkében azonos módon megszővegezett fogalmaknak azonos tartalmat tulajdonítsanak (lásd ebben az értelemben: 2016. november 10-i Özçelik ítélet, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, 33. pont).
- 76 Az a körülmény, hogy e kerethatározat 3. cikkének 2. pontja az Unióban hozott ítéletekre vonatkozik, míg a kerethatározat 4. cikkének 5. pontja a harmadik államban hozott ítéletekre, önmagában nem igazolhatja azt, hogy az említett fogalomnak eltérő terjedelmet tulajdonítsanak.
- 77 Kétségtelen, hogy a *ne bis in idem* elvének alkalmazása szükségképpen feltételezi az ítélkező állam büntető igazságszolgáltatási rendszerébe vetett bizalom meglétét (lásd ebben az értelemben: 2006. március 9-i Van Esbroeck ítélet, C-436/04, EU:C:2006:165, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig, amint az a jelen ítélet 55. pontjából következik, a tagállamok közötti nagy fokú bizalom nem vélelmezhető a harmadik államok, különösen pedig ez utóbbiak büntető igazságszolgáltatási rendszere tekintetében.
- 78 Mindazonáltal egyrészt hangsúlyozni kell, hogy az uniós jogalkotó éppen e bizonytalanság miatt foglalta a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának okai közé, nem pedig a végrehajtás kötelező megtagadásának okai közé azt a körülményt, hogy a keresett személyt valamely harmadik állam már jogerősen elítélte.
- 79 Ezáltal ugyanis lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy szűkítsék azon helyzetek körét, amelyekben a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ezáltal megkönnyítve a keresett személyek átadását a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott kölcsönös elismerés elvének megfelelően (2009. október 6-i Wolzenburg ítélet, C-123/08, EU:C:2009:616, 58. és 59. pont).
- 80 Ezenkívül, mivel – amint az az első kérdésre adott válaszból következik – a végrehajtó igazságügyi hatóságnak mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie, amikor a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának a kerethatározat 4. cikkének 5. pontjában előírt okát alkalmazza, e hatóság annak meghatározása érdekében, hogy a keresett személy átadását meg kell-e tagadni, vagy sem, figyelembe veheti az érintett harmadik ország büntető igazságszolgáltatási rendszere iránt jogosan tanúsítható bizalmat.
- 81 Másrészt nehezen lenne összeegyeztethető az SMVE 54. cikkével az, ha a kerethatározat 4. cikke 5. pontjának, különösen pedig az „ugyanazon cselekmény” e kerethatározat értelmében vett fogalmának szűkebb terjedelmet kellene tulajdonítani, mint amelyet annak e kerethatározat 3. cikkének 2. pontja és az SMVE 54. cikke tulajdonít, mivel ez az egyezmény nemcsak a tagállamokra, hanem az egyezményben részes harmadik országokra is alkalmazandó.

- 82 Végül e rendelkezés célját illetően emlékeztetni kell arra, hogy a kerethatározat 3. cikkének 2. pontjához hasonlóan a 4. cikkének 5. pontja annak lehetővé tételére irányul, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság garantálni tudja a keresett személy jogbiztonságát annak – a rendelkezésére álló mérlegelési mozgásterén belül való – figyelembevételével, hogy e személyt egy harmadik állam ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélte, ami szintén az említett rendelkezésekben szereplő „ugyanazon cselekmény” fogalmának összhangban álló értelmezése mellett szól.
- 83 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a kerethatározat 3. cikkének 2. pontját és 4. cikkének 5. pontját úgy kell értelmezni, hogy az „ugyanazon cselekmény” e két rendelkezésben szereplő fogalma egységesen értelmezendő.

A harmadik kérdésről

- 84 Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a kerethatározat 4. cikkének 5. pontját, amely a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának az e rendelkezésben előírt okának alkalmazását ahhoz a feltételhez köti, hogy elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre, úgy kell-e értelmezni, hogy ez a feltétel teljesül akkor, ha az átadni kért személyt ugyanazon cselekmény miatt jogerősen szabadságvesztés-büntetésre elítélték, amelynek egy részét az ítélkező államban végrehajtották, és amelynek hátralevő részét ezen állam egyik, nem igazságügyi hatóságnak minősülő hatósága elengedte olyan közkegyelmi intézkedés keretében, amely olyan elítéltekre is vonatkozik, akik súlyos bűncselekményeket követtek el, és amely nem észszerű büntetőpolitikai megfontolásokon alapul.
- 85 A kerethatározat 4. cikkének 5. pontja értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha a rendelkezésére álló információkból az derül ki, hogy a keresett személyt egy harmadik állam ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélte, „feltéve hogy elítélése esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre” (a továbbiakban: „végrehajtási feltétel”).
- 86 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a kerethatározat 4. cikkének 5. pontja általános jelleggel utal az „ítélkező állam jogára”, anélkül hogy közelebbről meghatározná, hogy a büntetés végrehajtása miért nem lehetséges.
- 87 Főszabály szerint tehát el kell ismerni az ítélkező állam joga által előírt valamennyi olyan kegyelmi intézkedést, amely azzal a hatással jár, hogy a kiszabott büntetés már nem hajtható végre, mégpedig függetlenül többek között a cselekmény súlyától, az intézkedést elrendelő hatóságtól, valamint az annak alapját képező megfontolásoktól.
- 88 Ebből következik, hogy a büntetésnek az ítélkező állam jogának megfelelő elengedése nem zárható ki eleve a kerethatározat 4. cikke 5. pontjának hatálya alól, még akkor sem, ha azt egy nem igazságügyi hatóság olyan közkegyelmi intézkedés keretében biztosította, amely olyan elítéltekre is vonatkozik, akik súlyos bűncselekményeket követtek el, és amely nem észszerű büntetőpolitikai megfontolásokon alapul.
- 89 A kerethatározat 4. cikke 5. pontjának szövegén alapuló ezen értelmezést e rendelkezés szövegkörnyezete és célja, illetve általánosabban a kerethatározat célja is megerősíti.
- 90 Először is, ami azt a szövegkörnyezetet illeti, amelybe a kerethatározat 4. cikkének 5. pontja illeszkedik, egyrészt meg kell jegyezni, hogy az e rendelkezésben előírt végrehajtási feltétel megfogalmazása szinte azonos az e kerethatározat 3. cikkének 2. pontjában szereplő megfogalmazással. Az SMVE 54. cikke szintén tartalmaz ilyen, teljesen hasonló módon megfogalmazott feltételt.
- 91 Következésképpen a jelen ítélet 74–81. pontjában kifejtettekkel megegyező okok miatt e feltételnek azonos terjedelmet kell tulajdonítani.

- 92 Másrészt meg kell jegyezni, hogy a kerethatározat 3. cikkének 1. pontja értelmében az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell tagadni, „ha az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény a végrehajtó tagállamban közkegyelem alá esik, és ennek az államnak saját büntetőjoga szerint joghatósága van a bűncselekmény üldözésére”.
- 93 A közkegyelem, mivel általában azt a célt szolgálja, hogy az általa érintett cselekmények ne minősüljenek büntetendőnek, ami azzal a következménnyel jár, hogy a bűncselekmény miatt már nem lehet büntetőeljárást indítani, illetve ha az ítéletet már meghozták, a végrehajtást be kell fejezni, főszabály szerint azt jelenti, hogy a kiszabott büntetés már nem hajtható végre a kerethatározat 3. cikkének 2. pontja és 4. cikkének 5. pontja értelmében.
- 94 Nem lehet azonban úgy tekinteni, hogy az uniós jogalkotónak – azáltal hogy e kerethatározat 3. cikkének 1. pontjában kifejezetten utalt a végrehajtó tagállamban gyakorolt közkegyelem esetére – az lett volna a szándéka, hogy az ítélkező tagállamban gyakorolt közkegyelmet vagy akár más, ezen állam nem igazságügyi hatósága által elfogadott kegyelmi intézkedést kizárja a kerethatározat 3. cikke 2. pontjának és 4. cikke 5. pontjának hatálya alól.
- 95 A kerethatározat 3. cikkének 1. pontja ugyanis, amint az a megfogalmazásából kitűnik, arra a konkrét esetre vonatkozik, amikor a keresett személy által elkövetett bűncselekmény miatt nem indítható büntetőeljárás a végrehajtó tagállamban amiatt, hogy e tagállamban közkegyelem alá esik, míg a kerethatározat 4. cikkének 5. pontjában és 3. cikkének 2. pontjában előírt végrehajtási feltétel egy alapjaiban eltérő helyzetre vonatkozik, amikor a keresett személyt a végrehajtó tagállamtól eltérő harmadik államban vagy tagállamban ítélték el.
- 96 Másodsor, ami a kerethatározat 4. cikkének 5. pontjában előírt végrehajtási feltétel célját illeti, a jelen ítélet 57. pontjából kitűnik, hogy e végrehajtási feltétel arra irányul, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségben bűncselekmény ne maradjon büntetlenül.
- 97 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amint az az EUMSZ 67. cikk (3) bekezdéséből kitűnik, az Unió számára kitűzött, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséggé alakulásra irányuló cél következménye, hogy az Unió a bűncselekmények megelőzésére és leküzdésére irányuló intézkedésekkel, valamint a rendőri, az igazságügyi és az egyéb, hatáskörrel rendelkező hatóságok koordinációjára és együttműködésére irányuló intézkedésekkel, továbbá a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok kölcsönös elismerése és – amennyiben szükséges – a büntető jogszabályok közelítése révén a biztonság magas szintjének garantálásán munkálkodik (2014. május 27-i Spasic ítélet, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, 62. pont).
- 98 Ebben az összefüggésben a végrehajtási feltétel különös jelentőséggel bír, mivel amennyiben nem teljesül, megakadályozza a *ne bis in idem* elvének alkalmazását, és így kötelezővé teszi a keresett személy büntetőeljárás lefolytatása vagy a vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából történő átadását.
- 99 A kerethatározat 4. cikkének 5. pontjában, 3. cikkének 2. pontjában, illetve az SMVE 54. cikkében rögzített *ne bis in idem* elve nem csupán annak elkerülésére irányul, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségen belül jogerős büntető ítélettel elítélt személyek büntetlenül maradjanak, hanem arra is, hogy a közhatalmi szervek jogerőre emelkedett határozatainak tiszteletben tartása által garantált legyen a jogbiztonság (lásd ebben az értelemben: 2014. május 27-i Spasic ítélet, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, 77. pont).
- 100 Márpedig a jogerős ítélettel elítélt személyek jogbiztonsága csak akkor garantálható hatékonyan, ha e személyek biztosak lehetnek afelől, hogy elítélésük esetén, és amennyiben a velük szemben kiszabott büntetés az ítélkező állam joga szerint már nem hajtható végre, anélkül mozoghatnak az Unión belül, hogy tartaniuk kellene az ugyanazon cselekmény miatt indított büntetőeljárástól (lásd ebben az

értelemben: 2008. december 11-i Bourquain ítélet, C-297/07, EU:C:2008:708, 49–51. pont), még akkor is, ha a büntetésük elengedését egy nem igazságügyi hatóság olyan közkegyelmi intézkedés keretében biztosította, amely nem észszerű büntetőpolitikai megfontolásokon alapul.

- 101 Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy a végrehajtás kötelező megtagadásának a kerethatározat 3. cikkének 2. pontjában előírt okától eltérően, amelynek alkalmazása során a végrehajtó igazságügyi hatóság nem rendelkezik mérlegelési mozgástérrel, az ilyen hatóságnak – amint azt a jelen ítélet 60. pontja kifejti – a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának az e kerethatározat 4. cikkének 5. pontjában előírt okának alkalmazása keretében mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie, amely lehetővé teszi számára, hogy esetről esetre vizsgálatot folytasson le, figyelembe véve az összes releváns körülményt. Ezek között szerepel többek között az a tény, hogy a keresett személy közkegyelemben részesült, ezen intézkedés terjedelme, valamint azok a feltételek, amelyek között ezen intézkedésre sor került.
- 102 A releváns körülmények e vizsgálatát a jelen ítélet 99. pontjában felidézett, a kerethatározat 4. cikke 5. pontjának célkitűzések, és általánosabban az EUSZ 3. cikk (2) bekezdésében foglalt, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségen belül a bűnmegelőzésre és a bűnüldözésre irányuló célkitűzések fényében kell elvégezni.
- 103 Közelebbről, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a rendelkezésére álló mérlegelési mozgástérén belül eljárva mérlegelnie kell egyrészt a büntetlenség megelőzését és a bűnözés elleni küzdelmet, másrészt pedig az érintett személy jogbiztonságának garantálását, az EUMSZ 67. cikk (1) és (3) bekezdésének megfelelően az Unió számára kitűzött, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségge alakulásra irányuló cél megvalósítása érdekében.
- 104 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a kerethatározat 4. cikkének 5. pontját, amely a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának az e rendelkezésben előírt okának alkalmazását ahhoz a feltételhez köti, hogy elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre, úgy kell értelmezni, hogy ez a feltétel teljesül akkor, ha az átadni kért személyt ugyanazon cselekmény miatt jogerősen szabadságvesztés-büntetésre elítélték, amelynek egy részét az ítélkező államban végrehajtották, és amelynek hátralevő részét ezen állam egyik, nem igazságügyi hatóságnak minősülő hatósága elengedte olyan közkegyelmi intézkedés keretében, amely olyan elítéltekre is vonatkozik, akik súlyos bűncselekményeket követtek el, és amely nem észszerű büntetőpolitikai megfontolásokon alapul. A végrehajtó igazságügyi hatóság feladata, hogy a rendelkezésére álló mérlegelési mozgástérén belül eljárva egyensúlyt teremtsen egyrészt a büntetlenség megelőzése és a bűnözés elleni küzdelem, másrészt pedig az érintett személy jogbiztonságának garantálása között.

A költségekről

- 105 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 5. pontját úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállam úgy dönt, hogy átülteti e rendelkezést a belső jogába, a**

végrehajtó igazságügyi hatóságnak mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie annak eldöntését illetően, hogy az említett rendelkezésben meghatározott okból az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell-e tagadni, vagy sem.

- 2) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 3. cikkének 2. pontját és 4. cikkének 5. pontját úgy kell értelmezni, hogy az „ugyanazon cselekmény” e két rendelkezésben szereplő fogalma egységesen értelmezendő.
- 3) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 5. pontját, amely a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának az e rendelkezésben előírt okának alkalmazását ahhoz a feltételhez köti, hogy elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélező állam joga szerint az már nem hajtható végre, úgy kell értelmezni, hogy ez a feltétel teljesül akkor, ha az átadni kért személyt ugyanazon cselekmény miatt jogerősen szabadságvesztés-büntetésre elítélték, amelynek egy részét az ítélező államban végrehajtották, és amelynek hátralevő részét ezen állam egyik, nem igazságügyi hatóságnak minősülő hatósága elengedte olyan közkegyelmi intézkedés keretében, amely olyan elítéltekre is vonatkozik, akik súlyos bűncselekményeket követtek el, és amely nem észszerű büntetőpolitikai megfontolásokon alapul. A végrehajtó igazságügyi hatóság feladata, hogy a rendelkezésére álló mérlegelési mozgásterén belül eljárva egyensúlyt teremtsen egyrészt a büntetlenség megelőzése és a bűnözés elleni küzdelem, másrészt pedig az érintett személy jogbiztonságának garantálása között.

Aláírások